

15/10 18
AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO

im. gen. broni K. Świerczewskiego

WYDZIAŁ ARTYLERII NAZIEMNEJ
KATEDRA TAKTYKI ARTYLERII

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIOWEJ
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

1,4-53

25058

ppłk dypl. Czesław WALCZAK

Temat: ARTYLERIA W OBRONIE PUŁKU

(Skrypt)

1,4-68

25058

REMBERTOW

LUTY

1962

15/10

18

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Swierczewskiego

WYDZIAŁ ARTYLERII NAZIEMNEJ
KATEDRA TAKTYKI ARTYLERII

1

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIOWEJ
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Swierczewskiego

1,4-53

25058

ppłk dypl. Czesław WALCZAK

Temat: ARTYLERIA W OBRONIE PUŁKU

(Skrypt)

1,4-68

25058

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Swierczewskiego

WYDZIAŁ ARTYLERII NAZIEMNEJ
KATEDRA TAKTYKI ARTYLERII

"ZATWIERDZAM"
SZEF KATEDRY TAKTYKI ARTYLERII

Egz. nr¹

płk dypl. prof. J. STACHOWSKI

Wieklos p. 12357

ppłk dypl. Czesław WALCZAK

"ARTYLERIA W OBRONIE PUŁKU"

& /Skrypt/

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIOWEJ
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Swierczewskiego
Nr 25058

Z A G A D N I E N I A

1. Zadania artylerii w ramach ogniowego zabezpieczenia obrony pułku.
2. Bojowe wykorzystanie pułkowej i batalionowej artylerii.
3. Walka z czołgami nieprzyjaciela.
4. Obowiązki szefa artylerii pułku w czasie organizacji obrony.
5. Działanie artylerii pułku oraz dowodzenie nią w toku walki obronnej.
6. Skład i zadania artylerii wzmocnienia pułku.
7. Ugrupowanie bojowe artylerii wzmocnienia pułku.
8. Organizacja rozpoznania artyleryjskiego.
9. Kolejność i treść pracy dowódcy i sztabu dowodzącego artylerią wzmocnienia pułku w czasie organizacji obrony.
10. Działanie artylerii wzmocnienia pułku w toku walki obronnej.
 - a/ Działanie artylerii wzmocnienia pułku w okresie walki ubezpieczeń bojowych.
 - b/ Działanie artylerii wzmocnienia pułku w czasie odparcia natarcia npla.
 - c/ Działanie artylerii wzmocnienia pułku przy niszczeniu nieprzyjaciela, który włamał się w głąb obrony pułku.

1. Zadania artylerii w ramach ogniowego zabezpieczenia obrony pułku

Walka obronna w ogóle, a więc i walka obronna pułku wymaga określonej sumy oddziaływania ogniowego, ściśle zależnej od nieprzyjaciela, któremu pułk się przeciwstawia, zadania które wykonuje i ogólnych warunków taktycznych, w których walka jest prowadzona. Inne będą potrzeby ogniowe pułku wykonującego zasadnicze zadanie w ramach głównego ugrupowania dywizji prowadzącej walkę obronną, inne zaś pułku prowadzącego walkę na stosunkowo mało ważnym kierunku, realizującego zadanie osłony głównego zgrupowania obronnego dywizji.

Artyleria nie jest jedynym wykonawcą ognia na polu walki. Są nimi też i to w znacznym stopniu same wspierane wojska, czołgi i piechota, jest nim również lotnictwo. Dlatego też system ognia w obronie organizuje się w oparciu o współdziałanie ognia wszystkich rodzajów broni, broni jądrowej i uderzeń lotnictwa.

Artyleria w obronie swoim ogniem, stosując amunicję jądrową, chemiczną i zwykłą, zdolna jest zwalczać nieprzyjaciela na dalekich podejściach, na przedpolu i w głębi obrony. Zmasowane użycie przez artylerię amunicji jądrowej w połączeniu z innymi środkami rażenia może doprowadzić do udaremnienia natarcia nieprzyjaciela.

Umiejętnie zorganizowany system ognia artylerii szczególnie przeciwpancernej i jego zdecydowany manewr zapewnia trwałość obrony.

Na artylerii w obronie spoczywają następujące główne zadania:

- niszczenie broni masowego rażenia nieprzyjaciela, obezwładnianie podchodzących i znajdujących się w rejonach ześrodkowania wojsk nieprzyjaciela, w czasie ich rozwinięcia: i zajmowania rejonów wyjściowych do natarcia;
- zwalczanie artylerii nieprzyjaciela, w tej liczbie i artylerii przeciwlotniczej, obezwładnianie /niszczenie/ środków radiotechnicznych i stanowisk dowodzenia nieprzyjaciela;
- osłona ogniem zapór inżynierskich;
- odparcie ataków czołgów i piechoty nieprzyjaciela oraz osłona rejonów uderzeń jądrowych;

- wsparcie walki oddziałów w pasie przesłaniania i pododdziałów ubezpieczeń bojowych;
- niszczenie wojsk nieprzyjaciela, które włamały się w obronę, obezwładnienie jego odwodów, szczególnie na kierunku jego uderzeń jądrowych;
- wsparcie kontrataków /przeciwuderzeń/ drugich rzutów i odwodów;
- zabezpieczenie luk między pododdziałami i oddziałami oraz skrzydeł wojsk własnych;
- wsparcie walki z desantami powietrznymi nieprzyjaciela.

Oprócz tego podczas działań obronnych w nocy artyleria oświetla teren, zwalcza środki oświetlające i przyrządy noktowizyjne nieprzyjaciela.

System ognia artylerii w obronie polega na połączeniu wszystkich rodzajów ognia artylerii, w tej liczbie i uderzeń jądrowych. Organizuje się go we współdziałaniu z ogniem czołgów i karabinów maszynowych z uwzględnieniem działań lotnictwa i rozmieszczenia zapór inżynierskich. System ognia artylerii powinien zapewnić szybkie otwarcie ześrodkowanego ognia na zagrożone kierunki lub odcinki oraz zorganizowanie ognia skrzydłowego i krzyżowego. W celu wykonania niezbędnych zadań wykonuje się manewr ogniem a w razie konieczności przewiduje się manewr sprzętem.

Wymienione wyżej zadania wykonywane są wysiłkiem całej artylerii oraz dywizyjnych i armijnych elementów przeciwpancernych. Zakres zadań, które wykonuje artyleria pułku będzie mniejszy.

Zadania te sprowadzają się głównie do zwalczania piechoty i czołgów nieprzyjaciela, znajdujących się bezpośrednio przed frontem pułku i nacierających na rejon obrony pułku. System ognia artylerii pułku będzie więc organizowany w oparciu o możliwości tej artylerii i obejmuje on zwykle następujące ognie:

- ześrodkowany ogień poszczególnych baterii lub wszystkiej artylerii pułku w celu obezwładnienia nieprzyjaciela w rejonach wyjściowych;
- ogień obserwowany do grup nieprzyjaciela lub jego środków ogniowych wykonywany bateriami, plutonami lub nawet pojedynczymi działami /moździerzami/;
- ogień dział strzelających na wprost;

- stały ogień zaporowy celem osłony czołowych pododdziałów oraz w głębi obrony w celu odgradzania rejonów, do których nieprzyjaciel nie zdołał się włamać;
- ogień w ramach osłony rejonów uderzeń jądrowych nieprzyjaciela;
- ogień w ramach zwalczania desantów nieprzyjaciela;
- ogień na baterie moździerzy i artylerii nieprzyjaciela.

Ogień artylerii pułku planuje się na całą głębokość obrony pułku. Należy jednak pamiętać, że nawet najstaranniej przygotowany system ognie nie wyeliminuje całkowicie potrzeby wykonywania w toku walki ognie nieplanowanych, ognie te będące rezultatem bezpośredniej obserwacji pola walki będą zazwyczaj wykonywane poszczególnymi bateriami lub pojedynczymi działami.

2. Bojowe wykorzystanie pułkowej i batalionowej artylerii

Pododdziały artylerii ppanc batalionów wykorzystuje się do obrony przeciwpancernej według decyzji dowódców batalionów.

Baterię przeciwpancernych kierowanych pocisków rakietowych pułku przydziela się plutonami do batalionów pierwszego rzutu, plutony te wykorzystuje się zwykle całością na szczeblu batalionu. W niektórych wypadkach mogą one być podporządkowane kompaniom piechoty zmotoryzowanej.

Baterie artylerii przeciwpancernej pułku wykorzystuje się zazwyczaj jako odwód przeciwpancerny pułku. Przy otrzymaniu artylerii ppanc wzmocnienia, może ona być podporządkowana batalionom.

Zadaniem artylerii ppanc batalionów i pułku oraz pododdziałów przeciwpancernych kierowanych pocisków rakietowych jest niszczenie czołgów, transporterów opancerzonych, samochodów pancernych, środków ogniowych i siły żywej nieprzyjaciela. Ugrupowanie bojowe tej artylerii wyznacza jej miejsce w obronie przeciwpancernej pułku.

Plutony moździerzy batalionów wykorzystuje się zawsze całością pozostawiając je w dyspozycji dowódców batalionów albo podporządkowuje się jednej z kompanii piechoty zmotoryzowanej.

Bateria moździerzy pułku zazwyczaj znajduje się w dyspozycji dowódcy pułku i wyznacza się ją do wsparcia jednego batalionu. W niektórych wypadkach w obronie pułku na szerokim froncie w zalesionym i silnie pofałdowanym terenie, bateria

moździerzy może być podporządkowana jednemu batalionowi pierwszego rzutu pułku.

Pododdziały moździerzy batalionów i pułku w obronie wykonują następujące zadania: wspierają ubezpieczenia bojowe, obezwładniają nieprzyjaciela w rejonach ześrodkowania, przy rozwijaniu i zajmowaniu przez niego rejonów wyjściowych do natarcia lub obezwładniają jego pododdziały osłony i rozpoznawcze /w wypadku natarcia nieprzyjaciela z marszu/; niszczą piechotę nieprzyjaciela podczas ataku przedniego skraju.

W czasie odpierania ataku piechoty i czołgów nieprzyjaciela, pododdziały moździerzy prowadzą ogień w celu odcięcia piechoty od czołgów i zniszczenia jej przed przednim skrajem. Oprócz tego pododdziały moździerzy wzbraniają rozprzestrzenianie się nieprzyjaciela, który włamał się w głąb naszej obrony niszcząc jego piechotę, wspierając kontrataki drugich rzutów, zabezpieczają skrzydła i odstępy między batalionami.

Wszystkie te zadania pododdziały moździerzy wykonują najczęściej ogniem z obserwacji i stałym ogniem zaporowym.

Pododdziałom moździerzy w obronie, wyznacza się odcinki ognia ześrodkowanego i stałego ognia zaporowego, które stanowią część systemu ognia artylerii w obronie pułku.

Stanowiska ogniowe pododdziałów moździerzy batalionów zmotoryzowanych rozmieszcza się w batalionowych rejonach obrony w odległości 500 - 800 m od przedniego skraju.

Moździerze batalionu drugiego rzutu rozmieszcza się w rejonie obrony tego batalionu.

Stanowiska ogniowe baterii moździerzy pułku najcelowiej jest rozmieszczać w odległości 1 - 2 km od przedniego skraju obrony w rejonie trudnodostępnym dla czołgów.

Punkt obserwacyjny dowódcy baterii moździerzy pułku wyznacza się w pobliżu punktu obserwacyjnego dowódcy tego pododdziału, któremu została ona podporządkowana, lub który wspiera.

Oprócz głównych stanowisk ogniowych i głównego punktu obserwacyjnego, wyznacza i rozbudowuje się zapasowe stanowiska ogniowe i punkty obserwacyjne. Do wsparcia walki ubezpieczeń bojowych, bateria moździerzy pułku przygotowuje tymczasowe stanowiska ogniowe.

3. Walka z czołgami nieprzyjaciela

Pułk organizuje walkę z czołgami nieprzyjaciela w ramach wyznaczonego rejonu obrony, na całą jego głębokość w pierwszej kolejności dla zniszczenia czołgów przed przednim skrajem

i na głównych kierunkach zagrożenia pancernego w głębi obrony.

Wszystkie pododdziały organizują walkę z czołgami nieprzyjaciela w rejonach ich ześrodkowania, w czasie przesunięć /przemarszu/ i w rejonach wyjściowych /rubieżach rozwinięcia/, przy odparciu ataku przedniego skraju i podczas włamania ich w głąb naszej obrony. W pułku walkę z czołgami nieprzyjaciela prowadzą środki ppanc rozmieszczone w kompanijnych i batalionowych rejonach obrony, odwodach przeciwpancernych i pancernych, zasadzkach czołgowych i artyleria z zakrytych stanowisk ogniowych. Oprócz tego do walki z czołgami szeroko wykorzystuje się zapory przeciwczołgowe.

Głównymi środkami ogniowymi do walki z czołgami nieprzyjaciela są przeciwpancerne kierowane pociski raketowe, artyleria i czołgi.

Potrzeby pułku w nasyceniu środkami przeciwpancernymi zależą od przewidywanej ilości atakujących czołgów nieprzyjaciela, ich urzutowania i warunków terenowych. W zależności od tych czynników pułk może otrzymać bppanc z dywizji w ramach wzmocnienia /wyjątkowo/. W pułku dokonuje się podziału przydzielonych i organicznych środków ppanc, a także i czołgów między bataliony i organizuje się odwód przeciwpancerny. W celu prawidłowego rozwiązania tego zagadnienia należy określić zadania w walce z czołgami jakie nakłada się w konkretnych warunkach na poszczególny batalionowy rejon obrony i odwód przeciwpancerny.

W batalionowym rejonie obrony do walki z czołgami nieprzyjaciela wykorzystuje się środki ppanc kompanii piechoty zmotoryzowanej, organiczne i przydzielone batalionowi środki ppanc, ujęte w ogólnym systemie ognia przeciwpancernego i zapór przeciwpancernych.

W celu określenia ilości środków ppanc, koniecznych do wzmocnienia batalionu, należy ustalić operacyjnie jaka ilość czołgów może atakować dany batalion. i zapewnić posiadanie w batalionowym rejonie obrony takiej ilości środków ppanc, która zapewniłaby odparcie ataku czołgów działających w pierwszym rzucie dywizji piechoty lub dywizji pancernej.

Przykładowo, batalion broniący się na głównym kierunku może być atakowany przez grupę bojową, zwykle wzmocnioną 1 - 2 kompaniami czołgów /17 - 34 czołgów/.

W tych warunkach batalion dla odparcia ataku takiej ilości czołgów nieprzyjaciela powinien posiadać 8 - 10 wy-

rzutni ppanc, czołgów i dział ppanc.

Określając w rezultacie oceny sytuacji możliwą ilość atakujących czołgów nieprzyjaciela w pierwszym rzucie, nie jest trudno wyciągnąć wniosek odnośnie niezbędnego wzmocnienia każdego batalionu środkami ppanc.

Batalion broniący się w pierwszym rzucie, ale na drugorzędnym kierunku lub w głębi obrony, otrzyma na wzmocnienie mniej środków ppanc, niż batalion pierwszego rzutu działający na głównym kierunku.

Organiczne i przydzielone środki ppanc dowódca batalionu dzieli między kompanie a część środków pozostawia w swojej dyspozycji,

W swojej dyspozycji najcelowiej pozostawić ppanc kierowane pociski raketowe i działa bezodrzutowe, które dysponują wysokimi właściwościami przeciwpancernymi. Scentralizowane ich zastosowanie przez manewr ogniem lub wyrzutniami pozwoli dowódcy batalionu w krótkim czasie uzyskać niezbędną gęstość środków ppanc w toku walki na najbardziej zagrożonym kierunku i odeprzeć atak czołgów nieprzyjaciela.

Jednak w niektórych wypadkach część wyrzutni ppanc i dział ppanc może być przydzielona kompaniom w celu wzmocnienia kompanijnych rejonów obrony pierwszego rzutu batalionu.

Kompania piechoty zmotoryzowanej broniąca się w pierwszym rzucie, swoje środki ppanc wykorzystuje do zniszczenia czołgów nieprzyjaciela na przedpolu na niedużych odległościach i w głębi ugrupowania.

Między środkami ppanc będącymi w dyspozycji dowódcy batalionu a środkami rozmieszczonymi w kompanijnych rejonach obrony, organizuje się ścisłe współdziałanie ogniem.

Stanowiska startowe ppanc kierowanych pocisków raketowych, z reguły winny być osłaniane ogniem dział ppanc, czołgów i innych środków mogących prowadzić walkę z czołgami nieprzyjaciela.

Odwód ppanc organizuje się w pułku we wszystkich warunkach, tworzy się go z pododdziałów ppanc kierowanych pocisków raketowych, artylerii ppanc lub czołgów i wzmacnia się pododdziałami saperów z zapasem min pczołg. i innych środków zaporowych.

Zadaniem odwodu ppanc jest: wzmocnienie obrony batalionów pierwszego rzutu na odcinku włamania się czołgów nieprzyjaciela, zniszczenie we współdziałaniu z pododdziałami broniącymi

się na kierunku działania odwodu ppanc, czołgów które włamały się w głąb obrony i w pierwszej kolejności na odcinkach uderzeń jądrowych nieprzyjaciela; osłona rozwinięcia drugiego rzutu /odwodu/ pułku w wypadku wykonania kontrataku; zabezpieczenie odkrytego lub zagrożonego skrzydła pułku.

Do wykonania jednego z tych zadań wystarczy posiadać odwód ppanc w składzie 6 - 12 wyrzutni ppanc kierowanych pocisków, dział ppanc lub czołgów. Wykorzystany odwód ppanc należy natychmiast odtworzyć z pododdziałów artylerii lub czołgów zamawianych z mniej zagrożonych odcinków lub też z pododdziałów artylerii ppanc podporządkowanych pułkowi w walce na podstawie decyzji dowódcy dywizji.

Odwód ppanc pułku rozmieszcza się w głębi obrony za drugim rzutem pułku. Rozmieszczenia odwodu w rejonach zajętych przez wojska należy unikać. W rejonie rozmieszczenia odwód ppanc zajmuje stanowiska ogniowe przygotowane do obrony okrężnej. OPpanc zawsze winien być gotowy do wyjścia na rubieżę rozwinięcia.

Rubieżę rozwinięcia odwodu ppanc w pierwszej kolejności wybiera i urządza się na kierunkach zagrożenia pancernego i na kierunkach prawdopodobnych uderzeń jądrowych nieprzyjaciela w ramach głębokości obrony batalionów pierwszego rzutu. Oprócz tego rubieżę rozwinięcia odwodu ppanc wyznacza się między pierwszym a drugim rzutem pułku i w ramach głębokości obrony batalionu drugiego rzutu w celu zabezpieczenia skrzydeł i odstępów między batalionami, w celu wsparcia kontrataków i wzmocnienia pododdziałów broniących drugiej pozycji. W rejonie obrony pułku przygotowuje się zwykle nie więcej jak pięć - sześć rubieży rozwinięcia /załącznik nr 1/.

Stanowiska ogniowe pododdziałów ppanc kierowanych pocisków raketowych, czołgów i artylerii ppanc w batalionowych i kompanijnych rejonach obrony, w rejonie rozmieszczenia i rubieżach rozwinięcia odwodu ppanc ześrodkowuje się w szerz i w głąb.

Ugrupowanie bojowe plutonu ppanc kierowanych pocisków raketowych może być różnorodne i zależy od konkretnych warunków sytuacji bojowej. Wyrzutnie plutonu mogą być rozmieszczone na stanowiskach ogniowych "kątem w przód", "kątem w tył" lub "rombem". Celowym jest aby odległości i odstępy między wyrzutniami nie były mniejsze od odległości minimalnej skutecznego

10
ognia. Średnia minimalna odległość ognia ppanc kierowanego pocisku raketowego wynosi ok. 500 m.

Stanowiska ogniowe dział /czołgów/, plutonów i baterii powinny umożliwiać prowadzenie ognia na wyrost do czołgów, osłonę ogniem zapór przeciwczołgowych i wyrzutni ppanc pocisków raketowych, współdziałanie ogniowe między działami i plutonami w baterii oraz między sąsiednimi bateriami ostrzał okrężny. Rozmieszczenie dział i pododdziałów w linię jest niedopuszczalne. *

Możliwość pododdziałów artylerii ppanc i czołgów, wykorzystywanych do walki z czołgami nieprzyjaciela mogą być orientacyjnie określone w następujący sposób: maksymalne nasycenie czołgami 1 km frontu w jednym rzucie może wynosić 20 - 30 czołgów /przy możliwie minimalnych odstępach między czołgami 30 - 50 m/, czyli średnio 25 czołgów na 1 km. Dla odparcia takiej ilości czołgów koniecznym jest posiadanie na 1 km frontu na kierunku zagrożenia ppancarnego ok. 12 dział /czołgów/ z uwzględnieniem możliwości manewru. Zatem sześciodziałowa bateria może się rozwijać na froncie ok. 500 - 600 m. Warunki terenowe mogą wpłynąć na te orientacyjne rozliczenie w kierunku zmniejszenia lub zwiększenia.

4. Obowiązki szefa artylerii pułku w czasie organizacji obrony

Szef artylerii w zakresie organizacji działań artylerii w obronie jeszcze przed postawieniem zadań przez dowódcę pułku, powinien przygotować propozycje użycia pułkowej i batalionowej artylerii /ppanc kierowanych pocisków raketowych/, a także przydzielonej artylerii ppanc. Przy tej czynności szef artylerii pułku kieruje się wytycznymi otrzymanymi od dowódcy artylerii dywizji, dowódcy pułku oraz wnioskami z oceny położenia. Oprócz tego w celu największego wykorzystania moździerzy pułkowych, szef artylerii jeszcze przed podjęciem decyzji przez dowódcę pułku powinien uzgodnić zadania moździerzy pułku z dowódcą przydzielonej do pułku artylerii strzelającej z zakrytych SO.

W wyniku analizy zadania i oceny położenia szef artylerii powinien określić następujące główne zagadnienia: skład i jakość organicznych i przydzielonych środków ppanc do organizacji walki z czołgami nieprzyjaciela, w tej liczbie i czołgów pułku; wykorzystanie pułkowej, batalionowej i przydzielonej do pułku artylerii ppanc oraz czołgów w batalionowych rejonach obrony /podział środków ppanc między bataliony: skład odwodu ppanc i sposób jego wykorzystania, współdziałanie ppanc kierowanych pocisków raketowych z artylerią ppanc; jakie środki inżynierskie koniecznym jest przydzielić do odwodu ppanc; pasy ogniowe wyznaczone dla moździerzy pułku; zaopatrzenie w uzbrojenie i amunicję oraz przewidy-

wane zużycie amunicji w toku walki; termin gotowości artylerii ppanc i moździerzy pułku.

Szef artylerii powinien być gotowy do zameldowania powyższych zagadnień dowódcy pułku przed podjęciem przez niego decyzji, na podstawie mapy lub na rekonesansie.

Na rekonesansie dowódcy pułku szef artylerii udokładnia położenie nieprzyjaciela, kierunki zagrożenia pancernego, granice batalionowych rejonów obrony, zadania w celu zabezpieczenia styków i odstępów, kierunki kontrataków drugich rzutów i odwodów, rejon rozmieszczenia i rubieży rozwinięcia odwodu ppanc, SO, baterii moździerzy i miejsca punktów obserwacyjnych.

Na podstawie zadań postawionych przez dowódcę pułku i wytycznych dowódcy artylerii dywizji, szef artylerii pułku powinien przeprowadzić swój rekonesans i postawić zadania dowódcom organicznych i przydzielonych pododdziałów artylerii przeciwpancernej i moździerzy. W wypadku dysponowania dużą ilością czasu może on wezwać na rekonesans dowódcę odwodu ppanc. We wszystkich wypadkach szef artylerii pułku powinien sprawdzić znajomość zadań postawionych przez dowódcę pułku dowódcy odwodu ppanc, oraz sprawdzić organizację systemu ognia odwodu ppanc.

Szef artylerii pułku powinien także sprawdzić prawidłowość wykorzystania ppanc kierowanych pocisków rakietowych, dział bezodrzutowych, artylerii i moździerzy w batalionach, ustalić kolejność zajmowania i inżynierskiej rozbudowy SO i PO artylerii pułkowej i moździerzy; organizację łączności z nimi, a także zorganizować zaopatrzenie pułku w amunicję i inne środki zaopatrzenia artyleryjskiego.

Jeżeli szef artylerii pułku będzie odpowiedzialny za dowodzenie artylerią przydzieloną do pułku strzelającą z zakrytych SO /np. w wypadku, gdy pułk otrzyma mniej niż dywizjon/ to zakres jego pracy znacznie wzrośnie. Obowiązki dowódcy i sztabu dowodzącego artylerią przydzielone do pułku są przedstawione w następujących rozdziałach.

5. Działanie artylerii pułku i batalionu oraz dowodzenie nią w toku walki obronnej

W okresie wykonywania artyleryjskiego i lotniczego przygotowania natarcia przez nieprzyjaciela oraz do chwili ukazania się jego czołgów, ppanc kierowane pociski rakietowe, czołgi, działa i ich obsługi, rozmieszczone w batalionowych

rejonach obrony, znajdują się w ukryciach. W celu obserwacji działalności czołgów nieprzyjaciela na kierunkach zagrożenia pancernego organizuje się posterunki obserwacyjne /PO/ wyposażone w środki sygnałowe. Po otrzymaniu sygnału o pojawieniu się czołgów nieprzyjaciela, obsługi dział szybko wytaczają działka z ukryć i przygotowują je do strzelania; ppanc kierowane pociski raketowe /pkpr/ i czołgi zajmują stanowiska i przygotowują się do strzelania.

Po podjęciu przez czołgi nieprzyjaciela na odległość strzału bezwzględnego pkpr, działka ppanc i czołgi rozmieszczone w batalionowych rejonach obrony otwierają do nich ogień na komendę dowódców baterii /plutonów/. Ogień do czołgów na odległość większą niż strzał bezwzględny otwiera się tylko na komendę dowódcy batalionu.

Dowódca batalionu kieruje działaniem środków ppanc znajdującymi się w kompanijnych rejonach obrony przez dowódcę kompanii. Natomiast środkami ppanc znajdującymi się w jego dyspozycji, kieruje on osobiście i w tym celu organizuje z nimi łączność.

Po włamaniu się czołgów npla w batalionowy rejon obrony, dowódca batalionu w zależności od sytuacji dokonuje manewru części środków ppanc a przede wszystkim pkpr i czołgów z mniej zagrożonych kierunków na kierunki bardziej zagrożone.

Dowódca pułku kieruje manewrem OPpanc zazwyczaj przez szefa artylerii pułku przy pomocy zawczasu ustalonych sygnałów wywołania OPpanc na rubież rozwinięcia. W celu wysunięcia OPpanc na rubież rozwinięcia dowódca pułku podaje sygnał. Jeżeli w określonej sytuacji bojowej OPpanc ma być rozwinięty na nieplanowanej rubieży rozwinięcia, to jego dowódcy należy przekazać następujące wiadomości: dane o nieprzyjacielu, położenie własnych wojsk, zadania i rubież rozwinięcia, czas gotowości do wykonania zadania, marszruty.

Na rozkaz dowódcy pułku OPpanc wychodzi na rubież rozwinięcia, zajmuje SO i ogniem na wprost we współdziałaniu z innymi środkami ppanc obrony działającymi na tym kierunku niszczy czołgi nieprzyjaciela.

Ogniem OPpanc na rubieżach rozwinięcia kierują: dowódca OPpanc, dowódcy baterii /plutonów/. Dowódca OPpanc kieruje ogniem z PO położonego w rejonie jednej baterii.

W toku walki OPpanc może być przydzielony częściowo albo w całości jednemu bzmot. We wszystkich wypadkach odtwarza się użyty w walce OPpanc pułku.

Kierowanie ogniem pododdziałów moździerzy wykonuje się przy pomocy łączności telefonicznej, radiowej, sygnałami i głosem. Jeśli bateria moździerzy pułku jest przydzielona do bpszot lub wspiera go; dowódca baterii znajduje się razem z dowódcą bpszot lub w jego pobliżu oraz utrzymuje łączność telefoniczną i radiową z dowódcą pułku i szefem artylerii pułku.

Wspierając kpszot, dowódca baterii wykorzystuje dla łączności z dowódcą tej kpszot łączność dowódcy batalionu. W niektórych wypadkach dowódca baterii moździerzy pułku wysyła do dowódcy kpszot wysunięty PO ze środkami łączności.

Do chwili natarcia nieprzyjaciela bateria moździerzy prowadzi ogień tylko na rozkaz tego dowódcy, któremu jest podporządkowana. Z chwilą rozpoczęcia natarcia przez nieprzyjaciela bateria moździerzy otwiera ogień zgodnie z zaplanowanym systemem ognia. Po włamaniu się nieprzyjaciela w naszą obronę bateria prowadzi ogień z inicjatywy dowódcy baterii oraz według wytycznych dowódcy pododdziału, któremu jest podporządkowana, względnie którego wspiera.

W wypadku wtargnięcia czołgów i piechoty nieprzyjaciela w rejon SO baterii, jej skład osobowy niszczy czołgi nieprzyjaciela granatami ppanc, a piechota - ogniem broni ręcznej i granatami.

Artylerię pułku w obronie wykorzystuje się głównie do walki z czołgami nieprzyjaciela. Ważną rolę spełniają przy tym pkpr. Pododdziały moździerzy pułku strzelaniem z zakrytych SO uzupełniają system ognia artylerii ppanc w pasie obrony pułku.

6. Skład i zadania artylerii wzmocnienia pułku

Do wykonania różnych zadań ogniowych, w tej liczbie i walki z moździerzami nieprzyjaciela pułkowi pierwszego rzutu dywizji przydziela się zwykle pododdział artylerii dywizyjnej /bateria - dywizjon/. Pułk działający na głównym kierunku zostanie z zasady wzmocniony dywizjonem artylerii. W wypadku przydzielenia do pułku pojedynczej baterii, dowodzenia artylerią wzmocnienia pułku może być powierzone szefowi artylerii pułku.

Do wsparcia bpszot pierwszego rzutu, ze składu artylerii wzmocnienia zazwyczaj wyznaczają się nie mniej niż baterię

Przy podziale artylerii do wsparcia bpszot celowym

jest pozostawić w dyspozycji dowódcy pułku podręczną baterię. Pozwoli to dowódcy pułku oddziaływać ogniem na zagrożone kierunki, wyznaczyć dyspozycyjną baterię do wsparcia bpzmołt wyznaczonego do odtworzenia obrony na kierunku uderzenia jądrowego nieprzyjaciela, lub wyznaczyć do wsparcia bpzmołt wykonującego kontratak.

W wypadku wzmocnienia pułku dywizjonem artylerii przydział baterii może być następujący. Batalion broniący się na głównym kierunku, będzie wspierany jedną baterią ze składu dywizjonu oraz baterią moździerzny pułku. Batalion broniący się na drugorzędnym kierunku, może wspierać jedną baterią.

W bezpośredniej dyspozycji dowódcy dywizjonu pozostaje zwykle bateria podręczna. Należy mieć na uwadze, że w obronie w terenie lesistym i silnie pofałdowanym dla zapewnienia samodzielności działających bpzmołt, wskazane jest przydzielenie im baterii.

Artyleria wzmocnienia pułku w obronie wykonuje następujące zadania:

- wspiera pododdziały ubezpieczeń bojowych;
- niszczy npla w rejonach ześrodkowania oraz w czasie rozwijania i zajmowania rejonów wyjściowych do natarcia;
- zwalcza artylerię i moździerze nieprzyjaciela;
- niszczy /obezwładnia/ środki radiotechniczne nieprzyjaciela;
- odpiera natarcie czołgów i piechoty nieprzyjaciela;
- wzbrania rozprzestrzeniania się nieprzyjaciela, który włamał się w głąb naszej obrony niszcząc jego czołgi i piechotę;
- wspiera kontrataki drugich rzutów /odwodów/;
- zabezpiecza luki i skrzydła;
- osłania ogniem zapory inżynieryjne.

Oprócz w/w zadań, artyleria wzmocnienia w niektórych wypadkach może być zaangażowana do walki z artyleryjskimi środkami napadu jądrowego nieprzyjaciela.

Przy wykonywaniu postawionych zadań pododdziały artylerii mogą stosować amunicję chemiczną.

W celu właściwego zabezpieczenia obrony pułku zawczasu organizuje się system ognia artylerii i moździerzy zarówno na przedpolu obrony, jak i w głębi obrony pułku. /załącznik nr 2/.

System ognia artylerii w obronie łączy ogień wszystkich rodzajów artylerii oraz uderzeń jądrowych.

Organizując ogólny system ognia w obronie, system ognia artylerii i moździerzy pułku dostosowuje się do systemu ognia artylerii dyspozycyjnej dowódcy artylerii dywizji i uwzględnia się system ognia artylerii sąsiadów, uwzględnia się współdziałania z ogniem czołgów i piechoty oraz rozmieszczenie zapór inżynierskich.

System ognia artylerii organizuje się na podstawie decyzji dowódców ogólnowojskowych wszystkich szczebli. To znaczy, że artyleria pułku będzie wykonywać zadania nie tylko bezpośrednio na korzyść wspieranego pułku ale i na korzyść dywizji. Zgodnie z decyzją dowódcy dywizji do obrony, dowódca artylerii wzmocnienia pułku otrzyma zadania od dowódcy artylerii dywizji. Zgodnie z decyzją dowódcy pułku dowódca artylerii wzmocnienia planuje dodatkowe odcinki ognia.

Przy planowaniu ognia uwzględnia się możliwe działanie nieprzyjaciela i charakter terenu. "Martwe przestrzenie" na ważnych kierunkach na przedpolu i w głębi obrony nie przestreliwane ogniem ckm i dział strzelających na wprost, powinny być zabezpieczone ogniem artylerii i moździerzy strzelających z zakrytych SO.

Rozpatrujemy system ognia artylerii strzelającej z zakrytych SO w obronie pułku i kolejność wykonywania zadań przez artylerię pozostającą w dyspozycji dowódcy pułku.

Na zał. nr 2 widać, że obezwładnienie nieprzyjaciela na dalekich podejściach do obrony, wykonuje się ogniem ześrodkowanym, który przygotowuje się w celu obezwładnienia siły żywej i środków technicznych nieprzyjaciela w marszu i rejonach ześrodkowania. Zadania te są wykonywane z tymczasowych SO. Obezwładnienie nieprzyjaciela w rejonach ześrodkowania, podczas rozwijania i zajmowania przez niego rejonów wyjściowych do natarcia wykonuje się ześrodkowanym ogniem artylerii. Artyleria wzmocnienia pułku przygotowuje ogień ześrodkowany do poszczególnych odcinków wyznaczonych przez dowódcę artylerii dywizji.

Pododdziały broniące przedniej pozycji /gdy jest ona organizowana/ wspiera się ogniem artylerii z tymczasowych SO.

W celu odparcia ataku czołgów i piechoty nieprzyjaciela na pododdziały ubezpieczające artyleria wzmocnienia zawczasu przygotowuje ogień ześrodkowany i SOZ.

W celu zniszczenia czołgów i piechoty nieprzyjaciela podczas ataku czołowych pododdziałów, artyleria przygotowuje

ogień ześrodkowany i SOZ.

Podczas organizacji systemu ognia wewnątrz obrony szczególną uwagę zwraca się na osłonę ogniem odcinków prawdopodobnych uderzeń jądrowych nieprzyjaciela i odstępów między batalionowymi rejonami obrony, a także na wsparcie kontrataków drugich rzutów /odwodów/ batalionów i pułku. Na kierunkach prawdopodobnych uderzeń jądrowych nieprzyjaciela przygotowuje się ogień ześrodkowany, w celu zniszczenia nieprzyjaciela, który będzie starał się w jak najszybszym czasie przekroczyć rejony uderzeń jądrowych. W celu wzbronienia rozprzestrzeniania się nieprzyjaciela w głąb obrony pułku i w stronę skrzydeł, przygotowuje się odcinki SOZ, a dla zabezpieczenia odstępów między batalionowymi rejonami obrony i skrzydeł oprócz tego przygotowuje się ogień ześrodkowany.

W celu zabezpieczenia wyjścia i rozwinięcia drugiego rzutu /odvodu/ pułku do kontrataku artyleria wzmocnienia zawczasu przygotowuje SOZ przed rubieżą rozwinięcia. Oprócz tego na kierunku kontrataku przygotowuje się ogień ześrodkowany /w miarę możliwości całości artylerii wzmocnienia/ bezpośrednio na czołowe pododdziały nieprzyjaciela /z uwzględnieniem prawdopodobnego jego włamania/ i pojedyncze ZO w głębi na kierunku kontrataku.

W czasie organizacji systemu ognia artylerii strzelającej z zakrytych SO przesuwa się następujące rodzaje ognia: SO, SOZ i ogień z obserwacji.

Takie same rodzaje ognia stosuje się w okresie walki obronnej. Jednak w toku walki obronnej bardzo ważne znaczenie będzie miał ogień pododdziałów artylerii do pojedynczych celów.

W czasie organizacji systemu ognia odcinki ognia ześrodkowanego planuje się zarówno przed broniącymi się wojskami jak i w głębi ich ugrupowania; odcinki SOZ planuje się w celu odparcia ataku piechoty i czołgów nieprzyjaciela na przedpolu pododdziałów ubezpieczeń i przed czołowymi pododdziałami, obrony i w celu wzbronienia rozprzestrzeniania się nieprzyjaciela w głąb obrony. Bardzo ważne znaczenie ma osłona ogniem zapór inżynierskich w lukach między batalionami i na skrzydłach pułku.

System ognia artylerii wzmocnienia w rejonie obrony przygotowuje się zawczasu, przed rozpoczęciem natarcia przez nieprzyjaciela. Odcinki ognia planuje się głównie na rejony prawdopodobnego rozmieszczenia celów a nie na konkretne cele, jak to bywa w natarciu, dlatego też system ognia artylerii powinien być stale uaktualniany tak w okresie przygotowawczym jak i w toku

walki w miarę otrzymywania danych z rozpoznania.

7. Ugrupowanie bojowe artylerii wzmocnienia pułku

Artyleria wzmocnienia dla wykonania zadań ogniowych w obronie zajmuje ugrupowania bojowe. Ugrupowanie bojowe artylerii składa się z ugrupowań bojowych pododdziałów, PO i pomocniczych PO /załącznik nr 3/.

We współczesnych warunkach ugrupowanie bojowe artylerii wzmocnienia pułku winno zapewnić trwałość systemu ognia w celu nieprzerwanego oddziaływania ogniowego na nieprzyjaciela, ochronę sił i środków przed zmasowanymi uderzeniami jądrowymi, zapewnić współdziałanie z wspieranymi pododdziałami i umożliwić kierowanie ogniem w walce. W tym celu ugrupowanie bojowe rozśrodkowuje się wzdłuż frontu i w głąb.

Główne SO artylerii wzmocnienia rozmieszcza się za batalionami pierwszego rzutu i wybiera na kierunkach zagrożenia pancernego z uwzględnieniem możliwości prowadzenia ognia na wprost do czołgów w wypadku wyjścia ich w rejon SO.

W celu umożliwienia skutecznej walki z czołgami w głębi obrony zawczasu organizuje się system ognia ppanc. Bateriom wyznacza się pasy ogniowe w celu przygotowania w nich ognia na wprost do czołgów nieprzyjaciela, określa się sposób współdziałania między nimi i rozmieszczonymi w pobliżu SO środkami ppanc pułku.

Poszczególным działom wyznacza się sektory ostrzału i sposób współdziałania z sąsiednimi bateriami. Podejścia do SO zaminowuje się. Organizuje się okreśną obserwację i ustala sygnały alarmowe na wypadek pojawienia się czołgów i piechoty nieprzyjaciela.

PO dowódcy dywizjonu 9baterii/ rozbudowuje się razem z PO dowódcy pz albo rozmieszcza się w jego pobliżu,

Zapasowe SO rozbudowuje się między pierwszym i drugim rzutem pułku lub za drugim rzutem pułku/wykorzystuje się je do zmiany co pewien okres ugrupowania lub gdy nie ma możliwości prowadzenia ognia z głównych SO/ i za drugim rzutem dywizji gdy zajdzie potrzeba dokonywania manewru.

W celu wykonania wyodrębnionych zadań rozbudowuje się tymczasowe SO w ramach rejonu obrony pułku.

W celu zmylenia nieprzyjaciela odnośnie systemu ognia, ilości i rozmieszczenia SO artylerii, należy zwrócić szczególną uwagę na rozbudowę pozornych SO i PO, a także na organiza-

cję systemu ognia dział, moździerzy i baterii wędrownych.

Przedsięwzięcia te wykonuje się zgodnie z planem dowódcy artylerii dywizji.

Inżynierską rozbudowę głównych, zapasowych PO i SO dokonuje się z uwzględnieniem wymogów opbmar. Powinno to zabezpieczyć ochronę siły żywej i sprzętu przed skutkami uderzeń nieprzyjaciela, dokonywanie sprawnego manewru a także niezawodne kierowanie artylerią wzmocnienia pułku.

8. Organizacja rozpoznania artyleryjskiego

Rozpoznanie artyleryjskie w okresie organizacji obrony powinno wykonać następujące zadania: zawczasu wykryć podejście, ześrodkowanie i przegrupowanie sił nieprzyjaciela, określić miejsce rozmieszczenia siły żywej i środków ogniowych nieprzyjaciela; rozpoznać pozycje wyjściowe czołgów i piechoty nieprzyjaciela; we właściwym czasie ustalić zajęcie przez piechotę i czołgi położenia wyjściowego do natarcia i przygotowania do napadu jądrowego; prowadzić rozpoznanie baterii artylerii i moździerzy nieprzyjaciela, rozpoznać i określić współrzędne PO i stanowisk stacji radiolokacyjnych nieprzyjaciela; ustalić prawdopodobne kierunki zagrożenia pancernego, we właściwym czasie wykryć przejście nieprzyjaciela do natarcia; rozpoznać teren po stronie własnej, szczególnie rejony SO, PO marszruty do tymczasowych i zapasowych SO, PO oraz prowadzić rozpoznanie terenu po stronie nieprzyjaciela.

Rozpoznanie nieprzyjaciela w artylerii wzmocnienia pułku wykonuje się przede wszystkim przez obserwację z PO i stacjami radiolokacyjnymi ARSOM.

W obronie organizuje się sieć PO i wybiera się szereg stanowisk dla stacji z/l ARSOM. Oprócz głównych PO rozbudowuje się pomocnicze i zapasowe PO.

Pomocnicze PO /wysunięte i boczne/, tworzy się dla zabezpieczenia operatywności rozpoznania nieprzyjaciela i kierowania ogniem artylerii wzmocnienia, szczególnie w okresie walki na przedniej pozycji, podczas włamania się nieprzyjaciela na skrzydłach i w odstępach między batalionami. Przy tym wysunięte PO wysyła się w ugrupowanie ubezpieczeń bojowych.

W celu zapewnienia ciągłości rozpoznania nieprzyjaciela i trwałości kierowania ogniem, system obserwacji winien być urzutowany w głąb. W tym celu zawczasu wybiera się i rozbudowuje się zapasowe PO i zapasowe stanowiska stacji z/l ARSOM. Wybór zapasowych PO wybiera się uwzględniając rozmieszczenie punktów dowodzenia dowódcy pz. Przy wyborze zapasowych stanowisk dla stacji

r/l ARSOM należy uwzględnić rozmieszczenie zapasowych SO.

W czasie walki obronnej zadania rozpoznania realizowane są przez obserwację oraz przy pomocy stacji r/l ARSOM. Jednak w celu wykonania niektórych zadań, a szczególnie rozpoznania nieprzyjaciela na skrzydłach, wysyła się artyleryjskie grupy rozpoznawcze lub artyleryjskie ruchome punkty obserwacyjne.

Odpowiedzialnym za organizację rozpoznania artyleryjskiego w obronie pułku jest szef artylerii pułku, a w wypadku wzmocnienia pułku dywizjonem, dowódca dowodzący artylerią wzmocnienia pułku.

Aby zapewnić dowódcy artylerii wzmocnienia pułku możliwość właściwej oceny nieprzyjaciela, oficer rozpoznawczy powinien przygotować mapę rozpoznawczą z dokładnymi aktualnymi danymi o nieprzyjacielu. Dane te będą potrzebne w następnym kolejności szefowi sztabu do planowania ognia artylerii.

Po przeanalizowaniu zadania i ocenie położenia, dowódca artylerii wzmocnienia pułku wydaje wytyczne sztabowi odnośnie organizacji rozpoznania i przygotowania topograficznego.

W swoich wytycznych dowódca dywizjonu określa podstawowe zadania rozpoznania nieprzyjaciela i terenu w rejonie obrony pułku; rubrykę i czas wyboru oraz rozbudowy PO, sposób wykorzystania stacji r/l ARSOM i przyrządów nocnej obserwacji, początek rozpoznania /lub gotowość systemu obserwacji/, sposób przygotowania topograficznego.

Na podstawie wytycznych dowódcy lub szefa sztabu, oraz zadań rozpoznania postawionych przez sztab artylerii dywizji, oficer rozpoznawczy planuje rozpoznanie. Dokumentem planowania jest plan rozpoznania opracowany na mapie.

Na mapę oficer rozpoznawczy nanosi: szczegółowe dane o nieprzyjacielu, pasy rozpoznania dywizjonu, rejonny szczególnej uwagi /gdy są one wyznaczone/; główne, pomocnicze i zapasowe PO i główne, zapasowe i tymczasowe stanowiska stacji r/l ARSOM ze wskazaniem pasów rozpoznania. W planie ujmują się konkretne zadania rozpoznania dla każdego wykonawcy, sposób pracy stacji r/l ARSOM i przyrządów noktowizyjnych, a także terminy i sposoby przekazywania danych uzyskanych z rozpoznania.

Oficer rozpoznawczy organizuje pracę wszystkich etatowych i przydzielanych środków rozpoznania; kontroluje wykonanie zadań rozpoznawczych przez wykonawców, zbiera dane z rozpoznania, analizuje je, uogólnia i melduje przełożonemu.

W toku walki oficer rozpoznawczy powinien być stale gotowy zameldować dowódcy lub szefowi sztabu dokładne dane z rozpoznania, dotyczące środków ogniowych nieprzyjaciela w rejonie, na który artyleria wzmocnienia winna zastrzekać ogień. Przy tym oficer rozpoznawczy wykorzystuje przede wszystkim dane rozpoznawcze naniesione u niego na mapie i jednocześnie nacelowuje niezbędną ilość środków rozpoznawczych na rozpoznanie środków ogniowych nieprzyjaciela.

Przygotowanie topograficzne w obronie organizuje się i przeprowadza podobnie jak i przy przygotowaniu artylerii do natarcia.

Jednak należy mieć na uwadze, że w obronie zakres prac topograficznych zwiększa się z powodu konieczności dowiązania zapasowych i tymczasowych SO, PO i stanowisk stacji r/l ARSOM.

Podczas organizacji obrony w ograniczonym czasie prace topograficzne wykonuje się zgodnie z zasadą narastania dokładności. Początkowo elementy ugrupowania bojowego dowiązuje się na podstawie mapy /zdjęcia/ a później na pełnej podstawie topograficznej.

9. Kolejność i treść pracy dowódcy i sztabu dowodzącego artylerią wzmocnienia pułku w czasie organizacji obrony.

Kolejność pracy dowódcy dowodzącego artylerią wzmocnienia pułku, w czasie organizacji obrony zależy głównie od ilości czasu. Kolejności pracy przy posiadaniu dużej ilości czasu na organizację obrony będzie zazwyczaj następująca: otrzymanie zadania od dcy art. dywizji a dowódcy pułku; analiza zadania i ocena położenia; udział w rekonesansie prowadzonym przez dowódcę pułku; rekonesans z podwładnymi i postawienie zadań bojowych; udokładnienie zadań współdziałania.

Przy posiadaniu małej ilości czasu, praca dowódcy artylerii wzmocnienia zazwyczaj będzie przebiegać równolegle z pracą dowódcy pułku.

Podczas analizy zadania dowódca artylerii wzmocnienia pułku, powinien dokładnie przemyśleć cały zakres zadań postawionych przez dowódcę artylerii ^{dywizji} i dowódcy pułku oraz przeanalizować zadanie pułku. W celu wyznaczenia pododdziałów artylerii do wsparcia batalionów i zaplanowania dodatkowych odcinków ognia powinien on przeanalizować ugrupowanie bojowe pułku, gdzie skupia główny wysiłek, granice batalionowych rejonów obrony, kierunki kontrataków i rubieże rozwinięcia drugiego rzutu /odvodu/ pułku.

Po analizie zadania przeprowadza się kalkulację czasu

W czasie oceny terenu w głębi obrony pułku ustalić najbardziej dogodne rubieże PO i rejony SO pododdziałów, możliwe działania npla po włamaniu się w głąb obrony, warunki maskowania i inżynierskiej rozbudowy SO. Przy tym wyznacza się rejony głównych, zapasowych i tymczasowych SO oraz PO z uwzględnieniem kierunków zagrożenia pancernego. Oprócz tego udokładnia się system ognia artylerii, planuje się dodatkowe odcinki ognia zgodnie z decyzją dowódcy pułku.

W rezultacie oceny sieci dróg w rejonie obrony pułku, wyznacza się marszruty manewru artylerii na tymczasowe i zapasowe SO.

W ocenie położenia uwzględnia się także warunki meteorologiczne, porę dnia i roku.

W rezultacie analizy zadania i oceny położenia dowódca artylerii wzmocnienia pułku wyciąga ogólne wnioski, które stanowią podstawę do rozwiązania zagadnień wykorzystania artylerii wzmocnienia pułku. Dowódca artylerii wzmocnienia powinien być gotowy zameldować dowódcy pułku na jego żądanie propozycje użycia artylerii. Propozycje użycia artylerii mogą obejmować:

- zadania postawione przez dowódcę artylerii dywizji;
- zadania wykonywane przez artylerię wyższego szczebla i sąsiadów na korzyść pułku;
- skład artylerii/wzmocnienia pułku, jej położenie i możliwości ogniowe;
- jakie odcinki ognia należy zaplanować dodatkowo na przedpolu, w przerwach między baonami, na skrzydłach i w głębi obrony;
- propozycje wyznaczenia pododdziałów artylerii do wsparcia batalionów;
- propozycje organizacji współdziałania z innymi rodzajami wojsk;
- organizacja dowodzenia artylerią wzmocnienia i kierowanie jej ogniem;
- potrzeby środków inżynierskich dla rozbudowy PO, SO, stanowisk środków ciągu i marszrut manewru artylerii;
- zaopatrzenie w amunicję i propozycje odnośnie jej zużycia w toku walki;
- czas gotowości artylerii.

Przed postawieniem zadań w terenie przez dowódcę pułku, dowódca artylerii wzmocnienia pułku uczestniczy w jego rekonesansie. Na tym rekonesansie uzyskuje dane odnośnie: kodowania terenu, dozorów, sposobów wskazywania celów; zadania piechoty

i określa jakie czynności należy wykonać natychmiast w celu przygotowania artylerii do oczekiwanych działań. W rozliczeniu czasu dowódca artylerii wzmocnienia pułku ustala, kiedy należy przeprowadzić rekonesans, postawić zadania podwładnym, dokonać planowania ogniowego i manewru artylerii, przeprowadzić wstrzeliwanie, zorganizować kontrolę i pomoc podwładnym w planowaniu ognia i przygotowaniu danych.

Po analizie zadania i rozliczeniu czasu dowódca i sztab artylerii wzmocnienia pułku powinien ocenić położenie.

W toku oceny położenia należy:

1. Ocenić nieprzyjaciela i określić jakimi siłami może on nacierać na odcinku obrony pułku, możliwy kierunek jego głównego uderzenia, kierunki zagrożenia pancernego. Przy tym szczególną uwagę należy zwrócić na rejony, w których nieprzyjaciel najprawdopodobniej może użyć broni jądrowej. W ocenie nieprzyjaciela z uwzględnieniem charakteru terenu określa się: możliwe drogi podejścia nieprzyjaciela do przedniego skraju obrony, możliwe rejony ześrodkowania czołgów i piechoty nieprzyjaciela i ich rejony wyjściowe do ataku, możliwe rejony SO artylerii, moździerzy i PO npla. Szczególną uwagę należy zwrócić na określone możliwe rejony wyjściowych nieprzyjaciela do natarcia. Mogą one znajdować się w bezpośredniej styczności lub być znacznie oddalone od przedniego skraju. Na podstawie oceny nieprzyjaciela wyznacza się rejony i rubieże, na których należy przygotować ogień artylerii w uzupełnieniu zadań postawionych przez dowódcę artylerii dywizji.

2. Ocenić położenie pododdziałów artylerii, ich ukończenie, możliwości ogniowe, stan zapasów amunicji, materiałów pędnych i smarów. W wyniku oceny położenia wojsk własnych wyznacza się pododdziały artylerii do wsparcia ubezpieczeń bojowych i hpzmot.

3. Ocenić zadania artylerii sąsiadów na odcinku obrony pułku i zadania własnej artylerii w zabezpieczeniu skrzydeł. W rezultacie tego w miarę konieczności wyznacza się dodatkowe odcinki ognia dla zabezpieczenia odstępów między batalionowymi rejonami obrony swojego i sąsiednich pułków i określa się sposób nawiązania łączności z sąsiadami.

4. Ocenić teren w ugrupowaniu nieprzyjaciela i określić na jaką głębokość i z jakich rejonów nieprzyjaciel ma wgląd w rejon obrony pułku /uwzględnia się to przy rozmieszczeniu SO artylerii/.

i czołgów i ich ugrupowania bojowego, rejonów obrony i zadań artylerii wzmocnienia.

Po otrzymaniu zadania od dowódcy pułku, dowódca artylerii wzmocnienia pułku daje wytyczne szefowi sztabu o kolejności przeprowadzenia rekonesansu, planowania ognia i manewru.

W warunkach posiadania małej ilości czasu na organizację obrony należy rekonesans SO i PO zorganizować w następujący sposób: Grupa, w skład której wchodzi dowódca pododdziałów artylerii i dowódca drużyny topograficznej dokonują rekonesansu rejonu SO. W tym czasie dowódca artylerii wzmocnienia pułku, uczestniczy w rekonesansie dowódcy pułku gdzie określa miejsca PO pododdziałów artylerii.

Dane z rekonesansu SO powinny być zameldowane dowódcy artylerii wzmocnienia pułku przed postawieniem przez niego zadań podwładnym.

Sztab przed rozpoczęciem rekonesansu powinien przygotować projekt podziału zadań między pododdziały artylerii, organizacji rozpoznania i łączności, kolejności wstrzeliwania.

Pożądanym jest, aby sztab przed rozpoczęciem rekonesansu lub przed postawieniem zadań przez dowódcę artylerii wzmocnienia pułku przygotował mapy /zdjęcia/ dla dowódców pododdziałów art. oznaczonymi zadaniami ogniowymi, lub szkice ognia. Przedsięwzięcie to ułatwi dowódcom pododdziałów artylerii udokładnienie zadań w terenie i skróci czas na postawienie zadań /wydanie ustnego rozkazu bojowego/.
W ustnym rozkazie bojowym podaje się n/w zagadnienia:

- krótka ocena nieprzyjaciela;
- zadanie pułku i decyzja dowódcy pułku, ugrupowanie bojowe pułku i gdzie skupia się główny wysiłek, kierunki kontrataków drugiego rzutu /odwołu/ i podstawy wyjściowe na każdym kierunku; rejon obrony batalionów;
- zadania sąsiadów, ilość artylerii przeznaczona do prowadzenia ognia w celu zabezpieczenia skrzydeł;
- zadania pododdziałów artylerii /w zakresie ognia ześrodkowanego i SOZ, kierunki zasadnicze, rejon głównych, zapasowych PO, głównych, tymczasowych i zapasowych SO.

Poza tym podaje się czas gotowości artylerii do otwarcia ognia, zużycie amunicji, od jakiego czasu i gdzie będzie znajdował się PO.

Wskazaniem jest aby stawianie zadań pododdziałom artylerii dokonywać jednocześnie dla wszystkich wykonawców ce

wspieranych batalionów.

Należy podkreślić, że praca dowódcy i sztabu artylerii wzmocnienia pułku w zakresie ustalenia zagadnień współdziałania jest bardzo ważną, ponieważ działania wszystkich rodzajów wojsk, a w tej liczbie i artylerii winny być uzgodnione co do celu, miejsca i czasu.

Artyleria wzmocnienia pułku winna być gotowa do prowadzenia ognia w nocy. Dlatego też powinno być zawczasu dokonane wznowienie nastaw do odcinków ognia zaporowego i ZO. Oprócz tego dowódca artylerii wzmocnienia pułku, określa zadania i sposób prowadzenia ognia przez baterie wydzielone do strzelania pociskami oświetlającymi i organizuje współdziałanie z innymi pododdziałkami używanymi do oświetlenia terenu i celów.

W celu umożliwienia natychmiastowego otwarcia ognia zaporowego przed atakującym nieprzyjacielem, dywizjon /bateria/ nie prowadzący ognia powinien być skierowany na jeden z odcinków ognia zaporowego zgodnie z wytycznymi dowódcy artylerii wzmocnienia pułku.

Pododdziały artylerii przeznaczone do wykonania dodatkowych zadań ogniowych w nocy, zajmują tymczasowe SO i doświtu opuszczają je.

Strzelanie z tymczasowych SO powinno być maskowane wybuchami i ogniem dział wędrownych z pozornych SO.

Dowódca artylerii wzmocnienia powinien jeszcze za dnia ustalić sposób działania pułku przy odparciu ataku nieprzyjaciela w nocy, a dowódcy pododdziałków artylerii, sposób działania wspieranego pododdziałku.

W uzgodnieniu z działaniem piechoty i czołgów w nocy określa się sposób prowadzenia ognia artylerii i zadania w zakresie wsparcia kontrataków drugiego rzutu.

10. Działanie artylerii wzmocnienia pułku w toku walki obronnej

W czasie podejścia nieprzyjaciela do najwięcej wysuniętych do przodu rejonów obrony, artyleria we współdziałaniu z pododdziałkami rakiet i lotnictwem obezwładnia nieprzyjaciela ześrodkowanym ogniem. Zadanie to wykonuje artyleria wzmocnienia pułku ogniem wydzielonych pododdziałków z tymczasowych SO. Do tego celu mogą być wykorzystane samoloty lotnictwa artyleryjskiego /do kierowania ogniem i rozpoznania/ i śmigłowce będące w dyspozycji wyższego dowódcy artylerii.

W toku walki na przedpolu obrony szczególną uwagę należy zwrócić na pracę rozpoznania artyleryjskiego.

W celu uzyskania danych z rozpoznania nieprzyjaciela w tym okresie, szeroko wykorzystuje się wysunięte PO i artyleryjskie grupy rozpoznawcze, które działają w składzie ogólnowojskowych grup rozpoznawczych.

W miarę ujawnienia zamiaru nieprzyjaciela i wykrycia oznak świadczących o przygotowaniu do natarcia, należy wzmóc obserwację działalności nieprzyjaciela, rozmieszczenia jego artylerii i wykonywania manewru, wzmóc rozpoznanie promieniowania i chemicznego w rejonie rozmieszczenia SO.

W tym czasie za zezwoleniem dowódcy pułku lub dowódcy artylerii dywizji może być dokonana częściowa lub pełna zmiana SO i PO.

W czasie ześrodkowania i rozwijania się nieprzyjaciela do natarcia, artyleria, w tej liczbie i artyleria wzmocnienia pułku, obezwładnia i niszczy siły żywe i środki ogniowe nieprzyjaciela. W tym okresie artyleria wzmocnienia pułku prowadzi planowe i nieplanowe ZO zazwyczaj do nieobserwowanej siły żywej i środków ogniowych nieprzyjaciela pociskami odłamkowo-burzącymi i chemicznymi.

a/ Działanie artylerii wzmocnienia pułku w okresie walki ubezpieczeń bojowych

Ubezpieczenie bojowe nie tylko zabezpiecza pierwszą pozycję rejonu obrony przed niespodziewanym atakiem i rozpoznaniem walką nieprzyjaciela, ale może istotnie wpłynąć na tempo jego natarcia.

W czasie natarcia głównych sił nieprzyjaciela na pododdziały ubezpieczenia bojowego, całość artylerii prowadzi ogień z zajmowanych SO z takim natężeniem, jak podczas wspierania zasadniczego rejonu obrony.

Na wypadek włamania się nieprzyjaciela w ugrupowanie ubezpieczeń, artyleria wzmocnienia ześrodkowuje ogień w pierwszej kolejności do tych odcinków gdzie nieprzyjaciel osiągnął największy sukces. W tym celu prowadzi się SOZ i ZO z dużą gęstością ognia.

Dowódca artylerii wzmocnienia pułku obserwując ze swego PO rozwój walki powinien we właściwym czasie uzyskać dane o kolejności wycofania pododdziałów ubezpieczenia, aby ogniem artylerii wzmocnienia pułku nie zezwolić nieprzyjacielowi włamać się w rejon obrony w ślad za wycofującymi się pododdziałami.

W tym czasie całość artylerii powinna być gotowa do prowadzenia ognia w celu odparcia natarcia czołowych oddziałów nieprzyjaciela na przedni skraj rejonu obrony.

Należy mieć na uwadze, że we wszystkich wypadkach odparcie pododdziałów rozpoznawczych nieprzyjaciela, prowadzących rozpoznanie walką, dokonuje się ogniem baterii ze składu artylerii wzmocnienia pułku i częścią moździerzy pułku przede wszystkim z tymczasowych SO.

Dowódca pułku i dowódca artylerii wzmocnienia /lub szef artylerii pułku/ powinni tak prowadzić rozpoznanie i zbieranie wiadomości, aby uchwycić moment rozpoczęcia natarcia przez główne siły nieprzyjaciela nacierającego na tym kierunku. Powyższe osiąga się przez dokładną znajomość taktyki nieprzyjaciela, umiejętną organizację systemu obserwacji i rozpoznania.

b/ Działanie artylerii wzmocnienia pułku w czasie odparcia natarcia nieprzyjaciela

W okresie artyleryjskiego i lotniczego przygotowania natarcia nieprzyjaciela, artyleria wzmocnienia pułku ześrodkowuje ogień na czołgi i piechotę nieprzyjaciela przygotowujących się do ataku, w pierwszej kolejności na kierunkach uderzeń jądrowych nieprzyjaciela.

W chwilę podchodzenia nieprzyjaciela i rozpoczęcia ataku prowadzi ^{się} ogień z najwyższym natężeniem. Głównym zadaniem artylerii i moździerzy w tym okresie jest odparcie ataków czołgów i piechoty nieprzyjaciela.

Po podejściu czołgów na odległość strzału bezwzględnego, ogień do nich prowadzą pkpr, działa ppanc i czołgi rozmieszczone w kompanijnych i batalionowych rejonach obrony na pierwszej pozycji, wzbraniając czołgom nieprzyjaciela włamania.

Po zbliżeniu się nieprzyjaciela na odległość około 200 m od własnych pododdziałów niszczy się go ogniem pododdziałów piechoty, dział ustawionych do strzelania na wprost i czołgów z pierwszej pozycji. W tym czasie ogień artylerii wzmocnienia pułku, dla uniknięcia rażenia własnych wojsk, przenosi się na drugie rzuty i odwody nieprzyjaciela na najbardziej zagrożonych kierunkach.

W czasie ataku dowódca artylerii wzmocnienia pułku uważnie analizuje działanie nieprzyjaciela. W tym okresie przy zaistnieniu sprzyjającej sytuacji może on przenieść ogień pododdziałów artylerii z mniej zagrożonych odcinków i ześrodkować ogień całości artylerii tam, gdzie zaczyna zarysowywać się powodzenie nieprzyjaciela.

Przy tym w pierwszej kolejności ogień winien być skupia-

ny w celu zniszczenia nieprzyjaciela nacierającego na kierunkach wykonywanych przez niego uderzeń jądrowych.

Cały wysiłek broniącego, sprowadza się do tego, aby ogniem wszystkich rodzajów broni zadać nieprzyjacielowi możliwie największe straty na przedpolu obrony, nie dopuścić do włamania się nieprzyjaciela w ugrupowanie czołowych pododdziałów. Pojedyncze czołgi nieprzyjaciela, które włamały się w głąb obrony, niszczy się środkami ppanc drugich rzutów /odwodów/, ogniem pkpr i czołgów w głębi obrony.

Dowódcy wszystkich szczebli szczególnie uwagę winni zwrócić na odparcie ataków nieprzyjaciela na skrzydłach i w przerwach wewnątrz rejonu obrony pułku i z sąsiadami.

Nocne ataki nieprzyjaciela odpiera się ogniem artylerii wzmocnienia na zawczasu wstrzelanych rubieżach. Ogień do atakującego nieprzyjaciela otwiera się z zaskoczeniem i zazwyczaj salwami.

Oprócz tego prowadzi się ogień do celów, które zdradziły się błyskami wystrzałów lub światłem, a także do celów oświetlonych środkami oświetleniowymi lub pożarami w rozmieszczeniu nieprzyjaciela. Po pomyślnie odpartym ataku nieprzyjaciela dowódca pułku, szef artylerii pułku i dowódca artylerii wzmocnienia stosują wszystkie środki aby przygotować całość artylerii pułku do odparcia powtórnych ataków nieprzyjaciela. W tym celu odtwarza się naruszony system ognia, w miarę konieczności dokonuje się zmianę pododdziałów zniszczonych uderzeniami jądrowymi, dokonuje się zabiegi specjalne. Wykryte przez nieprzyjaciela działa i baterie przesuwa się z zajmowanych SO na zapasowe SO. Pododdziały uzupełniają amunicję, odtwarzają naruszony system obserwacji i łączności.

c/ Działanie artylerii wzmocnienia pułku przy niszczeniu nieprzyjaciela, który włamał się w głąb obrony pułku

Po włamaniu się nieprzyjaciela w ugrupowanie bojowe czołowych pododdziałów, artyleria wzmocnienia pułku powinna wzbronić rozprzestrzeniania się nieprzyjaciela w głąb obrony i w stronę skrzydeł. Osiąga się to przez wykonanie SOZ w połączeniu z ogniem ześrodkowanym do piechoty i czołgów nieprzyjaciela, a także ogniem pkpr i dział wydzielonych do strzelania na wprost.

Artyleria wzmocnienia pułku prowadzi ogień przede wszystkim w celu nie dopuszczenia do włamania się nieprzyja-

ciela w rejonu jego uderzeń jądrowych.

W czasie szybkiego rozwijania się natarcia nieprzyjaciela na jakimkolwiek kierunku, szczególnie w rejonach uderzeń jądrowych, dowódca artylerii wzmocnienia pułku ześrodkowuje ogień zazwyczaj całości artylerii, aby zatrzymać dalsze przesuwanie się nieprzyjaciela. Przy stosunkowo równomiernym rozwijaniu się natarcia nieprzyjaciela, w miarę napływu danych z rozpoznania ogień ześrodkowuje się w szczególnych wypadkach tylko na ważniejszych kierunkach. W tym czasie dowódca artylerii wzmocnienia pułku, będzie najczęściej wskazywał cele dowódcom pododdziałów artylerii w celu obezwładnienia nieprzyjaciela na poszczególnych odcinkach. Dla szybkiego wykonania zadań wynikłych w toku walki szeroko wykorzystuje się pododdział podręczny.

W toku walki o utrzymanie rejonów obrony batalionów pierwszego rzutu dowódca pułku podejmuje decyzję wykorzystania swego drugiego rzutu /odwołu/. Drugi rzut pułku może być wykorzystany do wykonania kontrataku w celu zniszczenia nieprzyjaciela, który włamał się w rejon obrony ~~czółowego~~ batalionu lub do obrony rejonów w głębi.

Kontratak drugiego rzutu pułku wykonuje się tylko w sprzyjających warunkach, gdy w rezultacie uporczywej walki naszych wojsk nieprzyjaciel, który włamał się w głąb obrony, będzie zatrzymany i zdezorganizowany, nie zdąży odtworzyć naruszonego współdziałania i dowodzenia, a jego odwody będą zatrzymane uderzeniami naszych oddziałów raketowych lotnictwem i ogniem artylerii.

Przed wykonaniem kontrataku dowódca artylerii wzmocnienia pułku powinien wyjaśnić:

- jakimi siłami będzie dokonywany kontratak, rubież wyjścia i kierunek kontrataku;
- jaką ilością artylerii i moździerzy zabezpieczyć kontratak;
- do jakich obiektów przygotować ogień;
- czas nawały ogniowej i sposób wsparcia;
- sposób zabezpieczenia umocnienia wojsk na osiągniętej rubieży;
- zużycie amunicji;
- początek kontrataku;

Po podjęciu decyzji przez dowódcę pułku do wykonania kontrataku, artyleria wzmocnienia pułku swym ogniem winna przede wszystkim zabezpieczyć utrzymanie rubieży zajmowanej przez

pododdziały pierwszego rzutu na kierunku kontrataku. W tym celu należy zadać nieprzyjacielowi maksymalne straty ogniem ześrodkowanym, aby go osłabić, a SOZ zatrzymać go przed rubieżą rozwinięcia do kontrataku. Oprócz tego artyleria wzmocnienia pułku w tym okresie obezwładnia baterie artylerii i moździerzy nieprzyjaciela prowadzące ogień do pododdziałów pułku wychodzących do kontrataku.

Przed kontratakiem zazwyczaj wykonuje się nawałę ogniową na siły żywe i środki ogniowe nieprzyjaciela rozmieszczone bezpośrednio przed kontratakującym pododdziałem. Nawała ogniowa może być rozpoczęta pociskami chemicznymi zawierającymi szybko działające środki trujące, szczególnie gdy nieprzyjaciel naciera bez masek przeciwgazowych.

Planowe odcinki ognia ześrodkowanego udokładnia się odpowiednio do decyzji dowódcy pułku na wykonanie kontrataku lub planuje się je od nowa przy wykonywaniu kontrataku na nieplanowanym kierunku. Następnie wsparcie kontrataku wykonuje się ogniem ześrodkowanym i ogniem baterii do pojedynczych celów.

W czasie organizacji wsparcia kontrataków ważnym jest aby nie było przerwy między zakończeniem nawały ogniowej i początkiem ataku kontratakujących pododdziałów. W tym celu koniecznym jest po wykonaniu nawały ogniowej wykonać przeniesienie ognia na rozpoznane cele na niedużej głębokości ugrupowania bojowego nieprzyjaciela.

Dla zacieśnienia współdziałania artylerii z kontratakującymi pododdziałami celowym jest wyznaczyć pododdziały artylerii w celu ich wsparcia.

Dowódca artylerii wzmocnienia pułku winien we właściwym czasie przekazać swoim podwładnym zadania wsparcia kontrataku. Formy i metody przekazania zadań do swoich podwładnych będą określane każdorazowo w zależności od warunków położenia i zależą głównie od posiadanego czasu.

Jednak we wszystkich warunkach dowódcom pododdziałów artylerii powinno być wiadome:

- zadania batalionu drugiego rzutu;
- sposób zabezpieczenia kontrataku drugiego rzutu, czas trwania nawały ogniowej, zadania ogniowe na okres wykonywania nawały ogniowej i początek kontrataku;
- sposób zabezpieczenia umocnienia pododdziałów na osiągniętej rubieży;

- zużycie amunicji;
- sygnały otwarcia ognia.

Przy pomyślnie wykonanym kontrataku artyleria wzmocnienia pułku zabezpiecza umocnienie się pododdziałów na osiągniętej rubieży, będąc w stałej gotowości do odparcia powtórnych ataków piechoty i czołgów nieprzyjaciela. Dla tego celu przede wszystkim przygotowuje się SOZ przed całym frontem pododdziałów pułku na osiągniętej rubieży.

W tym wypadku, gdy kontratak drugim rzutem pułku nie jest wykonywany i jest on wykorzystywany do obrony pozycji w głębi obrony, artyleria wzmocnienia pułku zabezpiecza utrzymanie tej pozycji przez pododdziały pułku organizując i wykonując SOZ ognia ześrodkowanego i ogniem baterii do pojedynczych obserwowanych celów.

Po włamaniu się czołgów nieprzyjaciela w rejon SO artyleria wzmocnienia pułku podejmuje wszystkie środki w celu utrzymania rejonu SO.

W niektórych wypadkach w związku z powstałą niepomyślną sytuacją dowódca pułku może otrzymać od dowódcy dywizji zadanie do wycofania się w celu zajęcia obrony w drugim rejonie. Z kolei dowódca artylerii wzmocnienia otrzyma zadanie od dowódcy artylerii dywizji na zabezpieczenie wycofania się pułku.

Dowódca artylerii wzmocnienia pułku powinien wyjaśnić: sposób wyjścia z walki do wycofania się w nowy rejon i czas gotowości do obrony.

Wycofanie na zapasowe SO zazwyczaj wykonuje kolejno bateriami. W niektórych wypadkach, szczególnie w nocy i przy złej widoczności, a także wtedy, gdy dowódca artylerii dywizji dla osłony wycofania się pododdziałów pułku wydzieli wystarczającą ilość artylerii, artyleria wzmocnienia pułku może dokonać wycofania całością.

Od początku wycofania pododdziałów pułku, pododdziały artylerii szeroko stosują strzelanie do pojedynczych celów, a szczególnie do PO nieprzyjaciela. Duże zastosowanie ma amunicja chemiczna wypełniona trwałymi środkami trującymi. W tym też okresie powinno się szczególnie uaktywnić rozpoznanie przez obserwację z PO. Dowódca artylerii wzmocnienia pułku winien być zawsze gotowy, aby w wypadku przejścia nieprzyjaciela do aktywnych działań, ześrodkować ogień wszystkich pododdziałów artylerii, które jeszcze znajdują się na SO, na najbardziej zagrożonym kierunku.

Uwaga: Wykorzystano materiały do projektu podręcznika
"Użycie i działanie dywizjonu rakiet taktycznych i artylerii w działaniach bojowych pułku i dywizji".

Załączniki:

- nr 1 - Rozmieszczenie i rubież rozwinęcia OPpanc 32 pz.
- nr 2 - System ognia artylerii w rejonie obrony pułku.
- nr 3 - Ugrupowanie bojowe artylerii wzmocnienia 32 pz w obronie.

ADIUNKT
KATEDRY TAKTYKI ARTYLERII

ppłk dypl. Cz. WALCZAK

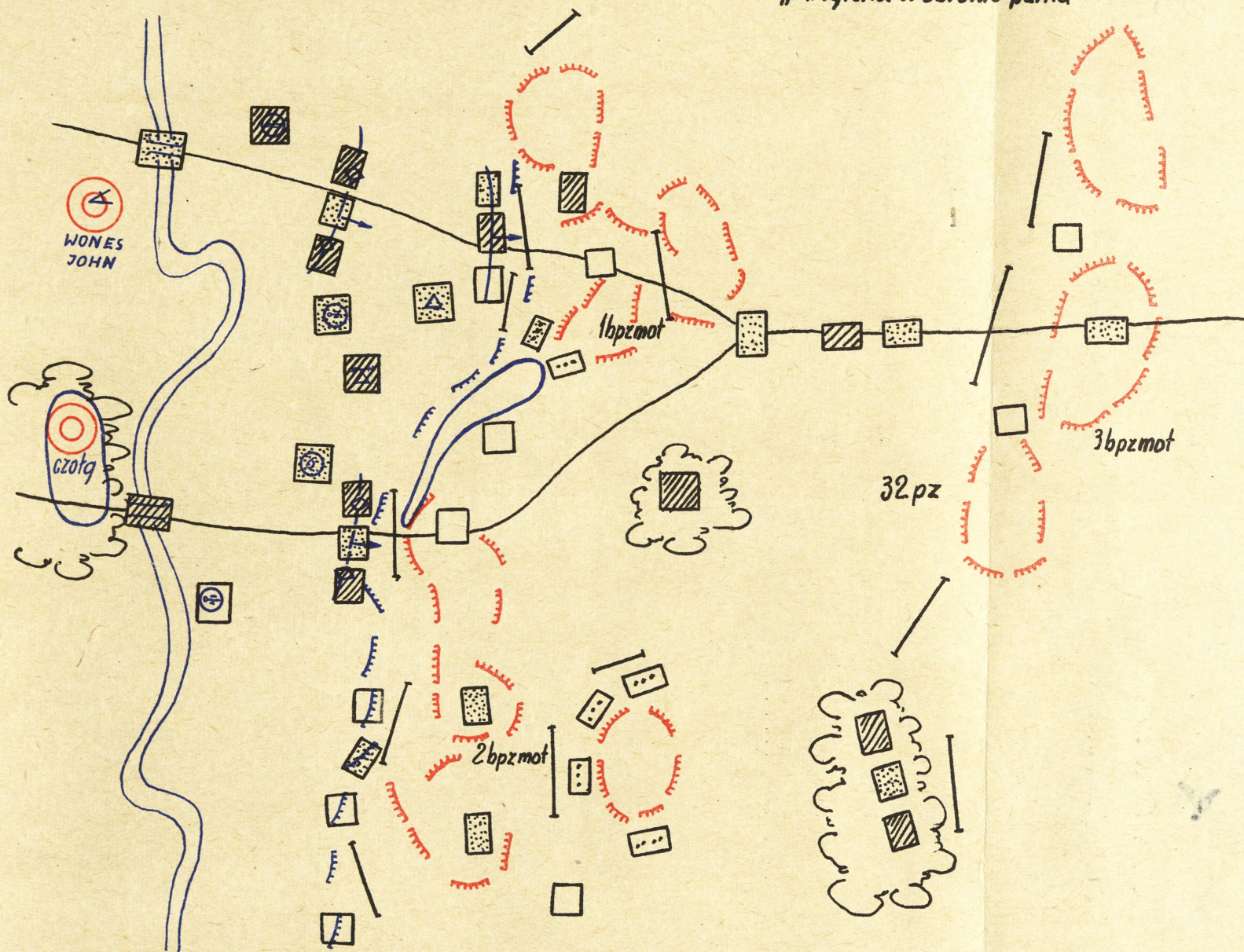
Odbito w 170 egz.

Egz. nr 1-120 Bibl. Tajna
Wgz. nr 121-170 AWP
Wyk. ppłk dypl. Walczak
Druk. ZU
Nr ks. 373/WW

SYSTEM OGNI ARTYLERII W REJONIE OBRONY PUŁKU (WARIANT)

~~XXXXXX~~
Egz. Nr.
Nr. Ks. 375

załącznik nr 2 do skryptu
„Artyleria w obronie pułku”

- - Odcinki ognia artylerii przydzielonej do pułku.
- - Odcinki ognia artylerii wyższego szczebla
- - Odcinki ognia moździerzy pułku
- - Uderzenia jądrowe wykonane pododdziałami raketowymi

WYKONANO 170 EGZ

Egz. Nr. 1-120 Bibliot. Szkol.
Egz. Nr. 121-170 AWP
ref. ppłk. Cz. WALCZAK

1886

1

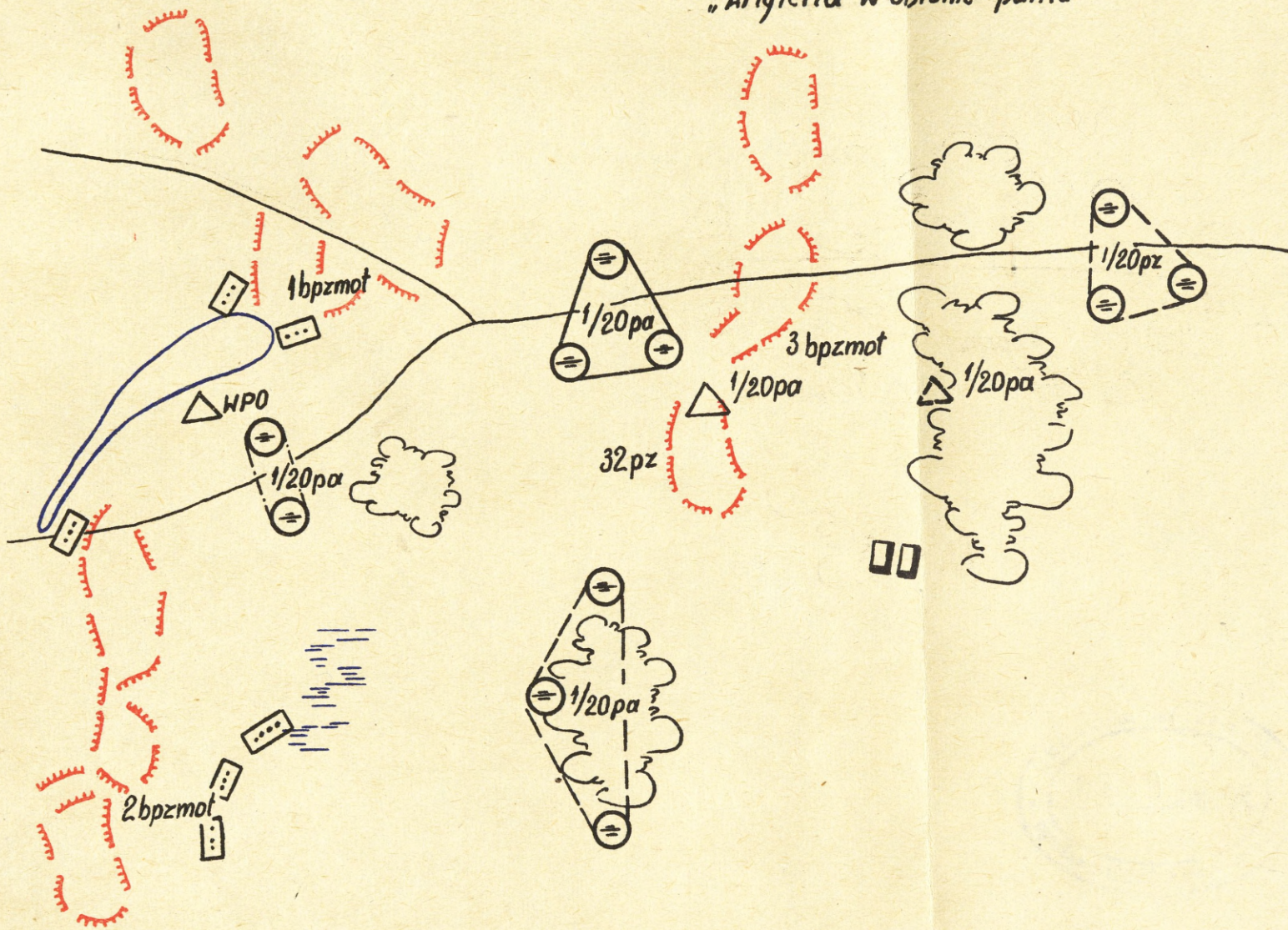
ARCHIWUM
 BIBLIOTEKI SZKOLNEJ
 AKADEMII SZKOLNO-RODZAJNEGO
 Im. gen. broni K. Świerczewskiego
 Nr 25058

UGRUPOWANIE BOJOWE ART. WZMOCNIENIA 32pz W OBRONIE (WARIANT)

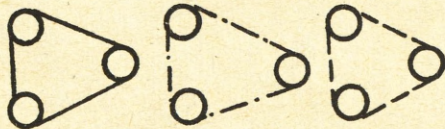
Egz. Nr.

Nr. Ks. 376.

załącznik nr 3 do skryptu
„Artyleria w obronie pułku”

LEGENDA

Główne SO

Tymczasowe SO

Zapasowe SO

WYKONANO 170EGZ

Egz. Nr. 1-120 Bibliot. Szkol.

Egz. Nr. 121-170 AWP

ref. pptk Cz WALCZAK.

1938

nr. 318

zapiszmy się do szkoły
zapiszmy się do szkoły

UORUPOMANIE BOJOWE ART. MEDYCYNIA
32 ps W. BRONIE

(HARAJT)

1

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLNEJ
AKADEMII ŻELAZNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

Nr X25058

00 00000000 00 0000

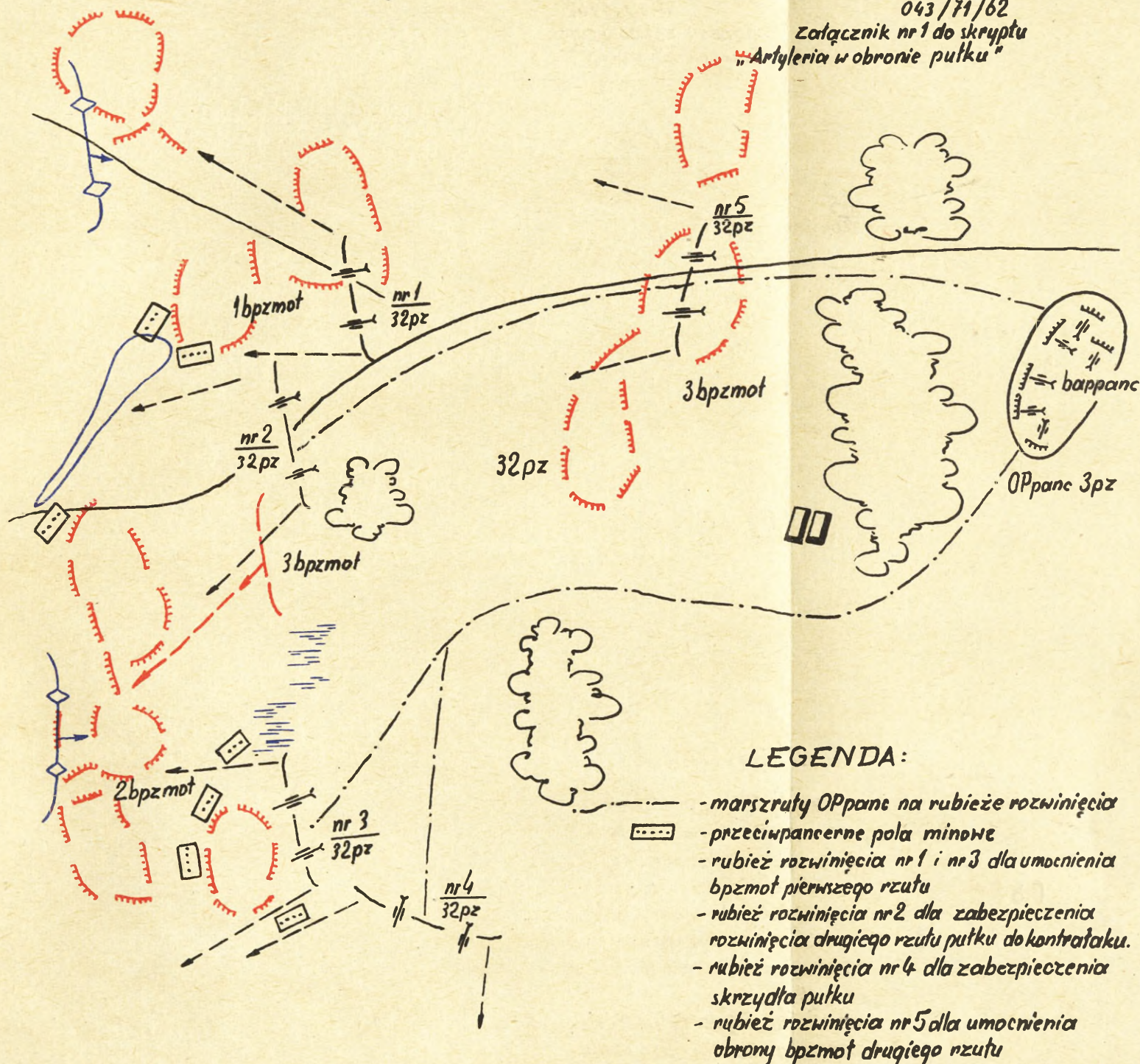
WYKONANO PRZEZ
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ROZMIESZCZENIE I RUBIEŻE ROZWINIĘCIA OPpanc 32pz

(WARIANT)

Egz. Nr.
Nr. Ks. 374/WW

043/71/62
Załącznik nr 1 do skryptu
"Artyleria w obronie pułku"

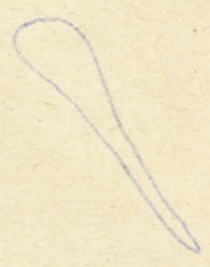
WYKONANO 170 Egz.
Egz. Nr. 1-120 Bibliot. Szkol.
Egz. Nr. 121-170 AWP
wyk. pptk. CZ. WALCZAK

~~1958~~

WYDZIAŁ FIZYKI I MATEMATYKI
KATEDRA FIZYKI
LABORATORIUM

Praca wykonana przez
[illegible]
[illegible]

1

Instytut Fizyki i Matematyki
Akademia
Instytut Fizyki i Matematyki
Nr 025058

WYDZIAŁ FIZYKI I MATEMATYKI
KATEDRA FIZYKI
LABORATORIUM